

WHO SETTLED THE ACCOUNT?

OPERA · THE LEGACY

FERDINANDO FREGA

SINO ANG NAGBAYAD NG KUWENTA?

Si Tito Warren, ang Wall Street, at ang Utang na Hindi Ipinakikita ng Anumang Balance Sheet.

Isang gabi ng Setyembre, habang nakasindi ang aking keyboard at tahimik na humahampas ang dagat sa mga bato sa ilalim ng bintana, naitanong ko sa sarili kung talaga bang inihahanda ni Tito Warren ang kanyang paglabas.

Hindi ko ito inakala dahil sa kayabangan.

Naisip ko ito dahil matagal nang tumigil ang mga numero, ang mga tunay na numero, sa pagkukuwento, at sa Omaha, alam nila nang higit kaninuman na kapag tumahimik ang mga tradisyonal na sukatan, kadalasan ay dahil may iba nang nagsalita bago pa sila.

Merkado pa rin ang tawag nila roon, sa silid kung saan nagpapalipat-lipat ng kamay ang mga sapi, mga derivative, mga quarterly report at ingay.

Ngunit ang tunay na silid, ang silid kung saan pinagpapasyahan kung sino ang mabubuhay at sino ang maglalaho, ay hindi na ang silid na iyon.

Ito ay ang keyboard.

At matagal-tagal na ring mas malaki ang impluwensiya ng keyboard sa isang brand kaysa sa kayang taglayin ng anumang tanggapang pangkomersiyo.

Sinundan ko ang landas ng kuwentong ito sa dalawang daan na nagsasalikop na parang mga landas sa bundok.

Ang una ay ang siklo ng buhay ng isang epidemyang pampanitikan.

Tuwing may lumilitaw na anomalya sa loob ng isang sistemang pangkorporasyon, laging pareho ang unang tugon: medisinang pamproseso. Mga abogado. Mga liham. Mga babala. Mga legal na abiso.

Kung hindi iyon sapat, ang susunod na hakbang ay ang algorithmic na pagpigil. Hinaan ang lakas ng tunog. Itago ang sintomas sa mga di-nakikitang istante ng mga search engine.

At kapag nabigo pa rin iyon, iisang opsiyon na lamang ang natitira: ang pakikipamuhay.

Ngunit walang interes sa pakikipamuhay ang panitikang hinahabol ko mula sa mesang ito.

Hindi ito nilikha para tiisin.

Nilikha ito para manatili.

Nagsisimula ito sa mga ideya, na dumadaloy sa mga kaisipan at sa huli ay lumilikha ng mga katotohanan, isang di-pangkaraniwang proseso, iba sa marami pang iba, hindi kinakailangang tama o perpekto, gumagana lamang para sa paglikha ng isang di-proyekto, isang bagay na walang umaasang iiral.

Mas madaling ilarawan ang ikalawang landas at mas mahirap tanggapin ng mga boardroom:

Ang salaysay ang nagpapanatiling buhay sa isang brand, hindi ang kabaligtaran.

Alisin ang mitolohiya. Alisin ang disiplina ng isang kompanyang nagdala sa sarili nito sa mahigit isang siglo ng bakal.

Ang natitira ay isang hindi kilalang piraso ng plastik sa isang istante.

Sa mismong sandaling mapagtanto ng mga mamumuhunan na nawala na sa isang institusyon ang semantikong pagkakakilanlan nito, nagsisimula ang pag-alis ng puhunan.

At doon mismo, eksaktong doon, nagsisimula rin ang pagkakataong bumili.

Laging naunawaan ito ni Tito Warren.

Hindi siya kailanman tunay na tumaya sa mga pabrika.

Tumaya siya sa tibay, sa pagkatao, at sa tahimik na monopolyong tinatawag na sama-samang alaala.

Iyon ang lagi niyang binibili sa ilalim ng balatkayo ng mga sapi at mga financial statement.

May panahong nasusukat ang kapangyarihan ng isang brand sa espasyong sinasakop nito sa mga istante ng tindahan.

Ngayon, nasusukat ito sa espasyong sinasakop nito sa digital na alaala ng mga tao.

Hindi ang mga search engine ang nagtatakda ng halaga ng isang kuwento.

Itinatala nila ang galaw ng sama-samang atensiyon.

Mga instrumento sila ng pagmamasid, hindi mga instrumento ng pag-uutos.

At kapag nalampasan ng isang malayang salaysay ang salaysay ng institusyon, hindi ito nananalo sa isang teknikal na paligsahan.

Ipinahihiwatig nito na ang bahagi ng pagkakakilanlan ng brand ay nagsimula nang lumipat sa ibang lugar.

Maaaring patuloy na pag-aari ng mga kompanya ang mga patent, mga pabrika, mga trademark at mga network ng distribusyon.

Maaari nilang kontrolin ang mga badyet, mga kampanya, mga kumperensiya at mga quarterly report.

Ngunit wala sa mga iyon ang gumagarantiya ng kontrol sa kahulugan.

Nabubuhay ang kahulugan kung saan patuloy na pinaniniwalaan ang kuwento.

Kapag hindi na nagtutugma ang legal na pag-aari at ang semantikong pag-aari, hindi agad tumutugon ang merkado.

Patuloy nitong pinagmamasdan ang mga numero.

Patuloy nitong binabasa ang mga balance sheet.

Patuloy nitong inuulit ang mga sukatan ng nakaraang quarter.

Gayunman, sa ilalim ng ibabaw, may lumipat na.

Itinatala ng mga balance sheet ang kapital.

Itinatala ng mga tao ang kredibilidad.

At kapag nagsimulang maghiwalay ang dalawang sukat, halos laging ang ikalawa ang nauuna sa hinaharap.

Kaya kapag ang isang salaysay na kumikilos sa labas ng kontrol ng kompanya ay nagsimulang malampasan ang mga opisyal na

channel sa atensiyon ng publiko, hindi maaaring ituring ang senyales na ingay lamang sa likuran.

Ebidensiya ito na nagsimula nang mawala sa asset ang semantikong awtonomiya nito.

At kapag sa wakas ay lumabas ang Berkshire sa mga kontaminadong posisyon, hindi pagtakas ang mga paglabas na iyon.

Mga kalkuladong tugon ang mga iyon sa isang realidad kung saan lumipat na sa ibang lugar ang kaluluwa ng brand.

Ngunit sa bawat mito, bago umalis si Tito Warren, nauunang umalis ang maliliit na mamumuhunan.

Hindi mga produkto ang ipinangangalakal ng mga merkado.

Mga ugnayan ang ipinangangalakal nila.

At kapag sumuko ang merkado na hungkag na sa pagkakakilanlan nito, hindi bumibili ang isang Trust gamit ang salapi ng mga bangkero.

Hindi ito nagkakamkam.

Sinisipsip nito ang pagkakakilanlan.

Bawat institusyon ay nag-iipon ng isang di-nakikitang utang.

Hindi sa mga bangko, kundi sa sarili nilang kasaysayan.

Bawat nakalimutang pangako.

Bawat pagpapahalagang ginawang slogan na lamang.

Bawat prinsipyong pinapalitan ng isang pamamaraan.

Bawat salitang patuloy na binibigkas matapos itong mawalan ng kahulugan.

Lahat ng iyon ay pumapasok sa isang balance sheet na hindi kailanman lumilitaw sa mga quarterly report at hindi pinatototohanan ng anumang auditor.

Sa loob ng maraming taon, tila walang sinumang sisingilin kailanman.

Pagkatapos, dumarating ang araw ng pagbabayad.

At natutuklasan ng merkado na mas mahigpit ang mga patakarang sinusunod ng mga utang na pansalaysay kaysa sa mga utang na pampinansiyal.

Sa huli, laging nababayaran ang kuwenta.

At kadalasan, ang nagbabayad nito ay ang mga taong hindi kailanman pinaupo sa mesa.

P.S.

Mahal na Tagapangulong nagbabasa nito,

Oo, ikaw ang kinakausap ko.

Ang kadenang pinagkabitan mo ng iyong upuan ay hindi isang pangmatagalang asset.

Nagkaroon ka ng iyong panahon.

Kinita mo ang iyong pera.

Walang kumukuwestiyon sa iyong mga resulta.

Ngunit may kakaibang ugali ang mga kuwento:

Mas malinaw nilang naaalala ang unang dolyar kaysa sa huling milyon.

Minsan, sapat na ang napakaliit na taya para buksan ang isang laro na sa huli ay magpapalit ng may-ari.

Maaaring mukhang walang halaga ang pitumpung dolyar.

Hanggang sa maging panimulang taya sila na pinagmumulan ng buong laro.

Sa loob ng maraming henerasyon, itinuturo ng mga babae sa mga bata ang aral na ito:

itabi ang perang natatanggap mo bilang regalo, dahil balang araw ay maaaring kailanganin mo ito.

Isa ito sa mga payong kadalasang nalilimutan ng mga bata sa sandaling marinig nila ang tunog ng unang laruan.

Ako, sa di-maipaliwanag na dahilan, ay hindi nakalimot.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe